

GRAF DORKA PORTFÓLIÓ 2026

IRODALOM

ÚRILÁNY NEM DESPERADÓ FULLADÁS

Graf Dorka

Tagja vagyok a **Fiatal Írók Szövetségének**, illetve 2025-től a **Szépírók Társaságának** Babiczky Tibor és Csapody Kinga ajánlásával. 2025-ben felvételt nyertem a **Magyar Írószövetségbe** Turczy István és Farkas Wellmann Endre ajánlásával.

Önkéntesként segítettem a **József Attila Kör** munkáját, később fellépőként, előadóként vettem részt a József Attila Kör táborában (2016-tól), 2018-ban és 2019-ben Molnár T.

Eszterrel vezettem a József Attila Kör prózaszemináriumát.

A **Független Mentorhálózat** programban Totth Benedek író, műfordító mentoráltja voltam.

2022-ben a Fiatal Írók Szövetsége által szervezett **Grádics-programba** nyertem felvételt, ahol Cserna-Szabó András volt a mentorom.

Betekintő videóanyagok:

Kortársaság videó – Juhász Anna és a Libri Könyvesboltok videósorozata:

<https://www.youtube.com/watch?v=1BKRcw7YCMY>

PIM x A38, közös zenés est a Pink and The Panthers zenekarral:

<https://www.youtube.com/watch?v=3ycIYSZeJv0&t=150s>

Díjak:

2024-ben elnyertem a **XIII. kerületi Kassák Lajos Irodalmi Díjat** Profi Író kategóriában.

2024-ben **Móricz Zsigmond Irodalmi Alkotói Ösztöndíjban** részesültem.

2022-ben a **Mastercard Alkotótárs** irodalmi pályázatán a regénytervem bekerült a **TOP 5** legjobb regény közé.

2021-ben a Fialat Írók Szövetsége kiválasztott a **Grádics-program** támogatottjai közé, ahol a második kötetemen dolgozhattam.

2019-ben a *Puncs* című regényem a Margó Irodalmi Fesztivál által alapított **Margó-díj TOP 3** legjobb könyve között szerepelt.

2019-ben Varangy című rövidprózámmal bekerült a **Pesttext „Szabadság”** hívószavú pályázatának shortlistjére.

Publikációs lista:

2015 óta helyszíni tudósításaim jelentek meg különböző folyóiratokban (Litera, Bárka, Prae, Irodalmi Jelen, Tisztatáj, Kulter, Félonline, Apokrif online, Elte Online, Pagony Kiadó, Campus Online, stb).

Novellák, kisprózák, tárcák, regényrészletek:

Blank page, Rhythm, Beyond (angol versek, illetve szuahéli és kiswahili nyelvre lefordítva) – megjelenés előtt: Anthology of the Kitrech Poetry Festival, 2026, október, Nairobi, Kenya.

Az otthon melege (próza)– megjelenés előtt: Forrás folyóirat, szeptember.

Margaret-island (angol nyelvű versek) – megjelenés előtt: Assam Muse, 2026 május, Assam, India.

Varjak (vers) – megjelenés előtt: Bárka folyóirat, 2026 nyár.

Ofélia – megjelenés előtt: Tiszatáj online, 2026. április.

Insula Margeretei, Ziua a sasua, Subacvatic (versek) – (Román nyelven: fordító: Nikoleta Craete,), Actualitatea Literara nr. 135, 2026.jan-febr.

Fulladás, Margit-sziget (versek) – megjelenés előtt, Forrás folyóirat, Kecskemét, 2026. nyár.

Poezii – Tribuna Festival antológiája, (román nyelven), 2025. szeptember.

Ofelia – (Román nyelven, fordító: Ingrid Tomonicska), Revista Quadrat antológia, 2025. október (megjelenés előtt)

Szorítás – Irodalmi Jelen folyóirat, 2025. novemberi szám, illetve: Irodalmi Jelen Online, 2025. szeptember.

Angyalföld – Kassák Lajos Díj – XIII. Kerületi Önkormányzat lapja – 2024. december. Online elérhető: https://www.budapest13.hu/wp-content/uploads/2024/12/Graf-Dorka_Angyalfold.pdf

Másfél hete – Élet és irodalom, LXVII. évfolyam, 31.szám, 2023. augusztus 4.

Ringasson – Könyves Magazin, 2023. október 21. online elérhető:

konyvesmagazin.hu/nagy/disney_kis_hableany_graf_dorka.html

Lana Del Rey – Forrás folyóirat, 2022. 7-8. szám, 49-52. oldal.

Ophelia – fordította: Owen Good, The Continental Literary Magazine, Vol.2 Young and Beautiful, Issue 01, Winter 2022.

Odafelé – SiópArt, 2022.február.

Emese – Mindset Pszichológiai Bookazine, 2021.

Kedd délelőtt – Könyves magazin online, BarabásLAB, A hálózatok hete. 2021. május. (

Nem a tehénpásztorok kormányoznak – Nők lapja, 2021. Január 6.

Odaérni – Index, Vélemény rovat, 2020.december 30.

(<https://index.hu/velemeney/2020/12/30/odaerni/>)

Csizma – Elle Magyarország, 2020, november 20.

Az enyémet Marcinak hívták – Elle Magyarország, 2020, március 20.

Úrilány nem – Litera, az irodalmi portál, 2020. Január 9.

(<https://litera.hu/media/literatv/mucha-dorka-urilany-nem.html>)

Sárgaborsó – Prae, 2019. február.

Nem lesz rossz – Eső, 2018. júniusi szám.

Americano –Kalligram, 2018. júniusi szám.

Fekete zakó – Alföld, 2018. áprilisi szám.

Levelező füzet – Alföld, 2018. áprilisi szám.

Vivien – Jelenkor, 2017. novemberi szám.

Kamillaillat – Jelenkor online, 2017. szeptember 30.

(<http://www.jelenkor.net/tarca/880/kamillaillat>)

A megállóban -- Szifon, 2017. július (http://www.szifonline.hu/index.php?cikk_ID=444)

Pezsgő -- Szifon, 2017. július (http://www.szifonline.hu/index.php?cikk_ID=444)

Inkognitó -- Szifon, 2017. július (http://www.szifonline.hu/index.php?cikk_ID=444)

Tükör – Élet és irodalom, 2017. július 14.

Párizsis zsömle – Ambroozia, 2017. február (<http://www.ambroozia.hu/index.php/2017-2/91-2017-2-proza/444-mucha-dorka-parizsis-zsomle>)

Játszótér – Műút online, 2016. május 1. (<http://www.muut.hu/?p=18624>)

Cigaretta -- Szifon, 2016. május, (http://www.szifonline.hu/index.php?cikk_ID=444)

A fehér ruhám – Szifon, 2016. május, (http://www.szifonline.hu/index.php?cikk_ID=444)

Önálló kötetek:

Nincs idő – Menő könyvek kiadó, Lira Könyvcsoport, 2020, Budapest. (ISBN: 9789634037897)

Puncs – 21. Század kiadó, 2019, Budapest. (ISBN: 9786155955440)

Tanulmányok:

Ikonikus cyberpunk vagy túlgondolt bölcsészkedés? Költészet mint időkapu – gondolatok Tim Powers könyvéről – megjelenés előtt: Szépirodalmi Figyelő, 2026, II. szám.

A szolgálólány meséjének transzmediális világa – Forrás folyóirat 2023. 2.szám, 85.oldal

Power Politics – , Forrás folyóirat 2022.

A puritanizmus megjelenése A szolgálólány meséjében –Forrás folyóirat, 2022.

Óceánia és Gileád – Orwell és Atwood, Prae folyóirat, 2022 február.

Mese, disztópia vagy tanúságtétel – Margaret Atwood *A szolgálólány meséje* című regényének műfaji vizsgálata – Eruditio-Educatio 2021/1.

Részlet a Puncs című regényemből:

Kamillaillat

– Uram, van Önnél kés vagy egyéb szűrő-, vágófegyver? – végigtapogatták, hatalmas tenyerek puffantak a bőrdzsekijén és a nadrágszárán.

A forgóvilán túl három biztonsági őr állított meg, tőlem nem is kérdeztek semmit, szó nélkül mutattam meg a táskámat. Cigi és rúzs, ezek is csak megszokásból. Vigyorgok, mint egy szerencsétlen, megigazítom a testszínű ruhám. Soha többé nem fogom felvenni. Alacsony a plafon. Ahogy az őrök átengednek, az egyik nekem jön. Direkt vagy sem, iszonyú kellemetlen az egész, meztelennek érzem magam. Érzem, ahogy vörösödik a fejem, elkezdek számolni. Huszonkettőnél már bent vagyunk, de egyre aggasztóbb a helyzet. Alig vannak lányok, érződik a frusztráltság szaga. Bálint eltűnik. Egyedül toporgok. Nagy levegő, huszonhárom, kicsit megáll minden.

– Na, itt a vodkaszóda! – karol át hátulról és nyomja a kezembe a nedves műanyag poharat. Huszonhat, huszonhét. Ha már a kezemben van, meg kell inni.

Bálint folytatja a szövegelést a csoporttársairól. Melyik kivel kavar, az előző buliban ki hányt, ki ébredt fel nála. Iszonyatosan sokat tud beszélni. A vodkaszóda előtt söröztünk. Annyit pofázott az alsó- és felsőerjesztésű sörökről, meg a hidegkomlózásról, hogy alig vettem észre, hogy berúgtam. Úgy volt, hogy csak egy sörre találkozunk, aztán hirtelen felindulásból egy órával később hazakísért, hogy cipőt váltsak, mert indultunk táncolni. És az összes ergya hely közül a kolijának az alagsorába sikerült hoznia.

Még próbál valamit magyarázni, de csak nevetek. Nem hallom, mit mond. Lassan araszolunk beljebb a táncterre, ahogy gyűlnek körülöttünk az emberek, közelebb kerülünk egymáshoz. Már csak az én kezemben van pohár, és már nem vagyok annyira ideges, mint az elején, de mégis úgy szorítom a poharat, mintha ahhoz imádkoznék. Megfogja a derekam, én meg harapdálom a zöld szívószálat, számolok tovább.

Harmincháromnál mintha megcsókolná a nyakam, de nem, harmincöttnél elhúzza a fejét. Negyvenkettőnél rájövök, hogy szavak nélkül, de mégis megbeszéltük ezt. Még a kocsmában a sörözésnél, amikor összeért a térdünk, de csak nevtünk. És otthon, amikor még ittunk egy felest, és viccesen mondta, hogy vadító ez a ruha, én meg akkor is csak nevettem, mert úgy beszél, mint egy latinlover. És most negyvenháromnál a vállára teszem a karom, megfogom a nyakát, beletúrok a hajába. Nem fog történni semmi. Az egész olyan hétköznapi, hogy haza is mehetnék. Eszembe jut Amarilla, aki ilyenkor mindig jól rácuppan az áldozatára, és azt méricskéli, hogy mikor áll fel a farka.

– Gyere, menjünk fel. Le akarok kapkodni kettőt – mondja, akármire is céloz, nem értem.

Kézenfogva megyünk ki. Hátra, a parkolónál, egy fa tövében kisebb társaság. Odalépünk hozzájuk. Két szemüveges srác, tweed zakóban, olyan igazi rendes gyerekeknek tűnnek. Fűszag van, én meg kicsit megint úgy érzem, hogy kevés ruha van rajtam.

– Na? Kérsz? – mondja az egyik köszönés nélkül. Göndör szőke haja van, olyan, mint egy elcseszett, felnőtt puttó.

– Szia, bemutatkozom, ha már itt együtt vicceskedünk – csapok mellé egy erőltetett vigyort is, hadd érezze kínosan magát, ha már ekkora seggfej. Ahogy nyújtom neki a kezem, kiveszem a kezéből a cigit. Meglepődök magamon, hogy hirtelen honnan jött ez a magabiztosság.

Beleszívok kétszer, de annyira kell köhögnöm, hogy kábé meghalok. Eközben a srác letérdel, és kezet csókol. – Mindjárt más – szalad ki a számon, mire mind elkezdünk röhögni. Amikor

bevallom nekik, hogy még soha sem szívtam, huncutul összenéznek. – Azért attól még hülye nem vagyok – mondom, de lehet, hogy ezt már csak magamban. Amúgy tényleg jó gyerekek ezek, nem fognak megerőszakolni egy fa tövében. Bár nyilván a legtöbb lány pont ugyanezt gondolja, mielőtt megerőszakolják egy fa tövében. Kevés rajtam a ruha, és közben elkezd beütni a cigi. Ugyan beszélnek hozzám, de inkább ezen az erőszak témán agyalok tovább, aztán arra jutok, hogy inkább leszárom. Vagy legalábbis szeretném leszarni. Bálint betépve kevesebbet beszél, vagy csak a másik kettő miatt tűnik úgy. Cserébe viszont irritálóan vihog. Az egyetemi ismerőseikről beszélnek, leginkább félinformációkat félig ismeretlenekről. Ez a téma már az elején sem izgatott.

Visszamegyünk táncolni. Egybefolyik minden. Ártatlan kis tapi Bálinttal, a két másik srác pedig egymással van elfoglalva. Bálint rákérdez, hogy mit szólok hozzá, de nem tudom eldönteni, hogy a fiúkra gondol-e vagy ránk. Igazából egyik téma sem mozgat meg különösebben. Újrakezdem a számolást, most lassabban megy.

Négy és öt között bejelentem, hogy hazamegyek. Egyedül, ne kísérjen el. Már a Lehel téren vagyok, amikor hétnél járok, nem tudom, hogyan jutottam oda. Szabálytalanul vágok át a téren, de csak akkor veszem észre, amikor megállok a túloldalon és visszanezdek. Tizenegynél pedig már negyed három van az órán a konyhában, és én egy kád forró vízben ülök kezemben a telefonommal. Azt hiszem, józanul.

A számot lementettem a vizsga után, de azóta sem mertem felhívni. Nem tudom, hogy mit kellene mondanom. Általában hosszasan nézem a számokat, összeadom őket, néha szorozgatom, osztom, ami éppen eszembe jut. Pár napja kívülről tudom. Álmodni szoktam vele. Mármost a számokkal, a telefonszámmal, nem a tanárommal. Most az egész folyamat lassabban megy. Félek meg gyáva is vagyok, de lassabban vagyok gyáva, mint amennyire kíváncsi, úgyszólván olyan az egész, mintha nem is én nyomnám meg azt a zöld gombot.

Egyet csöng, és elkezd verni a szívem, ahogy még soha. Eszembe jut a csaj a gimiből, a fölöttem lévő évfolyamról, aki befetizett és szívrohamot kapott a fürdőkádban. Tudom, hogy a fű nem olyan durva, de akkor is. Kettőt csöng. Nem akarok egy fürdőkádban meghalni. Megfogadom, hogy soha sem használok metamfetamint. Vagy ha mégis, nem ülök be egy kád forró vízbe, mint most. Hármát csöng. Aztakurva, aztakurva, vedd már fel. Minek nekem metamfetamin, amikor éppen fűszagú a hajam is. Négyet csöng és teljes a pánik, inkább kinyomom. Hangozan veszem a levegőt, a vízben ülve érzem, hogy leizzadtam, mint amikor esőben fut az ember.

Minek hívom fel, mit mondanék neki. Ha még hívnám, most csöngene ötödször. Kicsit olyan, mintha élnék, lüktet minden.

Amíg a telefonom lemerül, egy másik fürdőszobában egy nő lép ki a fürdőkádból. Gyógynövény, talán kamillaillat. A harmadik kerületben egy hatalmas, aranykeretes tükörben nézegeti magát. A tanárom felesége. A tanáromnak van felesége. Mögötte giccses, oroszlánlábás kád morog, ahogy a vizet nyeli el a lefolyó. Lassan fésüli ki a haját, aztán csak meredten nézi magát. Évek óta ugyanígy néz ki, még mindig jó nő, bárki örülhetne. Egykedvűen tapogatja magát. Elidőzik egy anyajegynél, aztán végül is úgy érzi, mekkora idióta, biztosan nincs semmi, gondolom én, legalábbis, biztos nem sejt semmit. Felöltözik, erőlködik, hogy ne gondoljon semmire. Amikor előveszi a hajszárítót, észreveszi, hogy a férje új parfümöt vett saját magának. Ő vett neki egyszer, de nem használja, még háromnegyedig van. Csak azokat az aeroszolos szarokat fújja magára, ha igazán őszinte akar lenni, nem olyan igényes férfi. Parfüm biztos nem kell neki. Az meg végképp elképzelhetetlen, hogy bemenjen egy boltba, és válasszon magának.

Belefúj egyet a levegőbe, fintorog. Nem számolja a másodperceket, de sokáig áll a tükör előtt, nézi azt a vizes hajú, ideges nőt a férfi parfümmel a kezében. Remeg az alsó ajka. Keveredik a pacsuli, szantálfa meg a többi ismeretlen illat a kamillás habfürdővel.

Mezítláb járkál a házban, a nedves lábnyomai mutatják a megtett utat a parkettán. Az előszobában egy kabát zsebében rezeg egy telefon, de azt hiszi, rosszul hallja és oda se megy megnézni. Amíg a gyerek alszik, ledől egy kicsit a kanapéra. Talán elalszik. Vagy nem. Ki tudja, mit csinál egy boldogtalan nő hajnali háromkor.

Részlet az *Angyalföld* munkacímű regényből:

Első rész

„aki dudás akar lenni

pokolra kell annak menni

ott vannak a jó nagy kutyák

abból lesznek jó nagy dudák”

Nagyi mintha hintázni próbálna egy olyan székben, ami egyébként nem hintaszék. Előre és hátra dülöngél, de a szék nem mozdul, meg persze ő sem, de mintha elégedett lenne így is. Amikor először láttam, hogy ezt csinálja, azt hittem, rohama lehet. Azóta rájöttem, hogy akkor csinálja, ha érzi, hogy baj lesz. Mint egy igazi boszorkány.

Felveszem az ocsmány barna szövetkabátot, amit azért kell hordanom, mert anyámnak tetszik. Mert neki nem lehetett fiatalabb korában, úgyhogy én legyen hálás, hogy ilyen hordhatok. Sár színe van. Gyorsan begombolom, megnézem a cipőmet, ami az előszobai linóleumon röhejes hangot ad ki. A nagyinak felesleges köszönni, úgyse veszi észre.

Szital az eső. Nem esik rendesen, csak olyan irritálóan, hogy ha nem lenne rajtad kapucni, akkor teljesen eláznál. A szomszéd bejáratban a rohadó kerti törpe is oszladozik tovább. Minden festék lekopott róla, az esőcseppek úgy futnak az arcán, mint a könnycseppek. Nem csoda, a mi ajtónkat nézi egyfolytában. Szeretek útközben lenni, ilyenkor minden okom megvan rá, hogy egyedül legyek, mert ok az kell, anyám számon kéri minden egyes percemet. Egy-egy nagyobb pocsolya kikerülésekor hátranézek, nehogy jöjjön mögöttem valaki. Nincs itt senki, legfeljebb az óriástuja figyelhet a kertünkből, már az is csak a távolból. Anyám és Palika is elmentek, délután kettőig szegény nagyihoz sem fog senki sem szólni.

Palika egyébként nem az öcsém, ha azt hitted volna. Ő a nevelőapám. Az egyetlen a családban, aki néha véletlenül kedves hozzám, akitől még nem kaptam pofont vagy komolyabb verést, de azért el-elnézi, amikor valaki más mégis megtenné velem. Nem azért nem üt meg, mert olyan jótét lélek, hanem mert egy igazi debil. Sokszor nem értem, hogy minek van vele anyám, hogy ő minek van anyámmal, mert leginkább olyanok egymásnak, mint az állatkerti gondozó és a simogatós kecske. Ami hát ugye nem egy egzotikus állat, de néha egész jókat lehet röhögni rajta, és legalább a füvet is lenyírja. Vagy legalább megpróbálja. Mert nyilván, Palika a fűnyíráshoz is debil, a nagy tuját nem tudja rendben tartani, alatta nem szedi ki a szúrós szarokat, mert fél a nagy bogaraktól, azt én csinálom meg. És a nyomorult tavat, ami néha úgy rémlik, egykor szép volt, azt is hagyta berohadni, úgyhogy zöld takonyban úszik az egész. Néha amúgy próbálom felidézni, hogy mióta van velünk Palika, de olyan, mintha mindig is itt lett

volna, mintha mindig is ő lett volna apám helyén. Nem emlékszem, hogy anyám valaha is egyedül lett volna, hogy ne veszekedett volna valakivel, hogy ne szidott volna valakinek, miközben egyébként azt sem tudom, hogy apám mióta nincs. Hogy egyáltalán csak nincs itt éppen, elhagyott volna vagy meghalt volna. Anyámnál erre nem lehet rákérdezni, ahogy annyi minden másra sem.

Utoljára egy csizmával vert el, amikor rákérdeztem. Ilyenkor mindig először remeg az alsó ajka, fújtat kettő és megszorítja azt, ami éppen a kezében van. Néha amúgy olyan, mintha pár pillanatra mérlegelné, hogy hozzám vághatja-e azonnal azt a tárgyat, vagy csak elverjen velem, vagy gyorsan beszaladjon valamelyik szobába valamiért, amivel megüthet. Mert nem szeret puszta kézzel ütni, ezt már megfigyeltem. Talán csak akkor, ha nem akar rendesen megütni, csak ellök, nekilök valaminek, mint múlt szombaton. Akkor azt mondta, azért lökött el, mert mindig láb alatt vagyok, lássam már be, hogy nem lehet mellettem meglenni a konyhában, pedig a valódi baj az volt, hogy később értem haza a fiúktól a töltésről, ahol lógni szoktunk. Tudtam előre, hogy baj lesz, legalább negyedórát késtem, a nagyi addigra már be is fejezte az ebédet. De anyu először nem szólt semmit, és ebből, ebből a csendből tudtam, hogy sokkal nagyobb a szar, amiben vagyok, mint amire számítottam. Aztán rám mosolygott. Leültünk és ettünk. Anyu csak evett, hallottam a fogait, ahogy a villához értek, Palika meg vigyorgott, mint egy agyalágyult, ő tényleg annyira érzi a feszültséget, mint egy lámpabúra. Én mondjuk legalább a feszültséget éreztem, ha már nem látok bele anyám fejébe, szóval voltam annyira naiv ezredjére is, hogy azt hittem, majd elmúlik, talán átmegy rajta, de amikor rám mosolygott, tudtam, hogy valami biztosan lesz. A fehér cápa sem mosolyog rád csak úgy a tengerben úszkálva. Amikor aztán befejeztük az evést, végre hozzám szólt, hogy pakoljam el a szennyes edényt az asztalról a mosogatóba, ő meg a maradékokat elteszi a hűtőbe. Akkor történt, ahogy megfordultam, hirtelen előttem volt, egészen közel állt hozzám, komolyan, annyira közel, hogy szerintem nem is csinált semmit, csak szépen lassan közelített hozzám hátulról és várta, hogy mikor fogok végre megfordulni. Annyira megijedtem, hogy felkiáltottam, ő pedig úgy istenesen meglökött a vállamnál fogva, de olyan gyorsan, hogy alig tudom felidézni, hogyan estem el. Nekivágódtam a hűtő oldalának, bevertem a karom, ő pedig csak üvöltött, hogy miért nem tudok vigyázni, mindig csak láb alatt vagyok, nem lehet tőlem létezni sem. Még mindig a nagy kék pulóveremet hordom, hogy eltakarjam az alkaromon a véraláfutást.

Vajon korábban, amikor Palika nem volt még, akkor is így viselkedett anyu? Apu biztos nem bírta. Vagy csak azóta ilyen, hogy apu nincs. Nagyit nem tudom megkérdezni, mert nem tudom

megkérdezni. Anyámat pedig nem tudom megkérdezni, mert semmiről sem tudom megkérdezni. Palikára meg, ha anyám vele is csalta apámat, akkor is ki kíváncsi.

Az igazi apám Zoltán. Zoltán, ami hatalmat és erőt sugároz, férfias és határozott név. Biztos, hogy senki sem hívta volna Zolikának, mert én is ütök, ha valaki azt mondja nekem, hogy Enci vagy Encike, és biztosan nem vigyorgott ostobán, ahogy én sem tudok mosolyogni, biztos, hogy soha senkinek még csak eszébe sem jutott volna az a szó rá, hogy agyalágyult, és biztosan rendben tudta volna tartani a kertben a tuját is és mellette a kis tavat is, nem csak körbefűnyírozta volna, mint ez a debil. Reggelente talán lett volna hozzám egy kedves szava, hogy legyen szép napom, ki tudja, még szendvicset is csinált volna, vagy akármi. Vagy megölelt volna, ebben szinte biztos is vagyok. És abban is biztos vagyok, hogy soha sem hagyta volna, hogy bántsanak. Hogy anyám bántson.

Egy emlékem azért van róla, bár a legutóbb Bauer azt mondta, hogy vannak ilyen kreált emlékek, amik nem is igaziak, csak valaki meséli nekünk, vagy látjuk egy filmben, valahol a tévében, és az idő elteltével azt hisszük, hogy ez is a miénk. Szerintem az én emlékem nem olyan nagy dolog, hogy kreált legyen. Nem tudom, hány éves lehetek, de biztosan még annyira kicsi vagyok, hogy apám fel tud emelni, sőt dobálni is tud. Emlékszem rá, hogy mondja nekem, hogy pillangó, rámutat egy fehér röpködő lényre, én pedig megrázom a fejem, hogy nem az, mert az egy lepke. Talán ez a kreált része az emléknek, mert még korábban mondta a nagyi, hogy az volt az első szavam, hogy lelle, így hívtam a lepkét. Ez az egyik utolsó történet volt, amit még a nagyi képes volt elmondani. Nem sokkal később anyám elvitte orvoshoz, hogy új gyógyszereket kérjen neki, azóta pedig csak dülöngél a fotelben. Mindenesetre szép néha azt gondolni, hogy apám dobál fel a levegőbe és kiabálom, hogy lelle, lelle, a nagyi pedig nevetgél a teraszon az öröömön.

*

Az iskola előtt pár utcával, ahol a nagy dobberman őrzi az építési területet, babonából mindig belerúgok ugyanabba az utcakőbe, hogy jó napom legyen. Igazából a legtöbbször nem jön be, de ez olyan kis rítus, amiről senkinek sem beszélnek. Valamiért elégedettséggel tölt el. Annyira

kevés ilyen van, amit megtarthatok magamnak. Utána pár lépéssel veszem észre, hogy velem párhuzamosan a túloldalon halad valaki, aki engem figyel. Kicsit hunyorognom kell, de az az idősebb Szalai.

Kicsit elgyengül a lábam, nehezebb haladni tovább. Lassítok, ő pedig elővesz egy cigit, és miközben átszalad az úton hozzám, rá is gyújt. Olyan természetességgel, mintha egy szupersztár színész lenne valahonnan a hatvanas évekből. Így képzelem legalábbis. Kopott bőrdzsekiben jár igazából télen-nyáron, nem számít, milyen idő van. Ez az eső sem zavarja, az sem zavarja, ha a cigarettájára is esik. Azért valamennyire ő is fázhat, mert zsebre dugott kézzel jön, a füstöt is csak úgy fújja ki, hogy a cigi a szájában marad. Így, az ajkai között, a cigi mellett préseli ki a szavakat és kérdezi meg, hogy mi újság. Alapvetően bizalmatlan vagyok mindenkivel, de a fiúkkal és a férfiakkal kapcsolatban különösen, a Szalai testvérekkel kapcsolatban még inkább, mert egészen gyönyörűek mindannyian, de azok, akik azt kérdezik, hogy mi újság, nem tudok mit kezdeni. Semmi újság. Minden ugyanolyan, mint múlt héten volt. Bólogat, kifúj egy adag füstöt, ami szerintem a szemébe megy, amibe az eső is beleesik egyébként. És nálad? Nálam is.

Szeretem az ilyen lényegre törő beszélgetéseket, mert addig is megnézhetem a saját cipőmet, hogy már végre nem olyan hófehér, mint amikor megvettük, mert az mégis csak egy kicsit ciki, van rajta egy kis kosz, ami mondjuk még éppen nem jut el a retkességig – ahogy Bauer mondaná. És megnézhetem az ő cipőjét is, ami a baueri retkességi mutatót már rég kiakasztotta volna, szerintem minimum három éve ezt nyúzza, és bele sem merek gondolni, hogy azok ott vérfoltok-e jobb lábán. Így baktatunk egymás mellett, alig várom, hogy végre elnyomja a cigit és rendesen kinyissa a száját, még ne adj isten, hozzám is szóljon. De nem nyomja el a cigit, hanem összeszorítja a hüvelyk és mutatóujjával, aztán miközben kifújja a füstöt, még jól megnézi a csikket, láthatóan elégedett vele és elhajtja két parkoló kocsi közé. Közben sikerül megkerülnünk a dobberman házát is, akinek a hangját sem hallani, pedig amúgy a legtöbbször majd szét szakad, úgy ugat minket. Szalai nagy nehezen összeszedi magát, először rám néz, aztán kivár pár másodpercet. Végül megköszörüli a torkát és megkérdezi, hogy ma is folytatódik-e a játszma?

– Játszma? Miféle játszma? – kérdezem őszinte döbbenettel. Mindig úgy beszél, mintha ki tudja milyen öreg lenne és nem tizenhét, ezt a játszma szót is honnan a fenéből szedte.

– Amit az öcsémekkel játszol minden kibaszott héten.

– Azt hiszem, nem értelek. – És még mindig félek tőled, teszem hozzá magamban.

– Dehogynem értesz. Pontosan tudod, hogy miről beszélek. – Teljesen egyértelműen érezni ebben a mondatban a szemrehányást, kicsit talán a lenézést is. – De talán még ebbe nem akarok belefolyni, mert néha egészen szórakoztatóak vagytok. Majd később talán, de egyelőre más dolgok foglalkoztatnak.

Teljesen döbbenetesen megyek tovább mellette, magamról és a helyzetről megfélelve bámulom az arcát. A sötét szemöldökét, ami mellett van egy egészen apró heg, a félmosolyt, amiről nem tudom eldönteni, hogy tényleg félmosoly, vagy csak valamilyen sérülés vagy akármi miatt áll így a szája, vagy ebbe is csak belelátok valamit. Valahogy kellene reagálnom, de mire rájövök, már talán később, de azért kinyögöm, hogy mégis mi, mi az, ami éppen foglalkoztatja? Azt nyilván nem teszem hozzá, hogy mégis mi az, ami foglalkoztatja és nem én vagyok. A kérdésre felém fordul, a félmosolyból pedig egy egészen bizarr igazi, teljes mosoly lesz, ahogy válaszol.

– A kutyák.

*

Az iskola előtti korláton ül Bauer és szotyizik. Minden mozdulatánál kicsit megremeg a fémszerkezet, évek óta várom, hogy mikor fog az egész kidőlni. Eljátszom a gondolattal, hogy hirtelen egy karcos hanggal valami eltörik vagy megreped a korlát legalja, és Bauer kezében egy szotyival megáll a rágásban, elkerekednek a szemei, hátraesik, csak úgy csattan az egész hájas teste a betonon, a hátizsákjában valami eltörik, üvölt a fájdalomtól, mert a lába rátekeredett a korlát alsó fokára, teljesen ruganyosnak tűnik, nem úgy, mintha lennének benne csontok, inkább olyannak, mintha csak egy véres farmerdarab lenne, amit a korlátra tettek volna száradni még mielőtt kidőlt volna. De nincs időm megnézni annyira a lábát, mert Bauer nyöszörög, sír, üvölt a fájdalomtól, mondja, hogy valaki segítsen már, nem tud megmozdulni sem. Körülötte szétszóródik a szotyó, de azért a kurva zacskót nem engedi el, már kifehéredett a keze, annyira szorítja fájdalmában. Aztán mellé lép egy tanár, végre valaki, aki meg mert moccanni, mi csak állunk és nézünk. Nyugtatógatja, hogy minden rendben lesz, a gimisek fizikatanára az, nem tudom a nevét, de úristen milyen gyönyörű férfi. Persze, sajnálom Bauert, aki irdatlan hangosan jajveszékkel, hogy fáj a háta, a háta az nagyon. A tanár nem meri

megmozdítani, de kiabál a portásnak, hogy hívjon mentőt azonnal, és amúgy kezd nyilvánvalóvá válni, hogy történt még valami, mert Bauer oldalánál megjelenik egy kisebb vértócsa, szóval nem úszta meg azzal, hogy a lába darálthús lett. Egymásra nézünk mindannyian ott, mert belénk nyilall, hogy basszus, ez itt fog előttünk megdőglenni, ráadásul pont így, hogy szotyizott a kurva korláton. Bauer is észrevesz minket, már nem is kiabál, csak szütyög, szívja a taknyát, ismételgeti, hogy fáj, közben rám néz. Annyira könnyes a szeme, hogy nem is tudom, hogy lát-e bármit, de tudom, hogy ha most egy gagyibb filmben lennénk, akkor oda kellene szaladnom és a haldoklónak egy utolsó csókot lehelni az ajkaira, közben esetleg még egy vérbubit is rám bőföghetne vagy valami, de milyen szép is lenne, az én nevem mondaná ki utoljára, mégiscsak szerelmes belém negyedik óta. De nem megyek oda, mert mellettem meg az ácsorog, akibe meg én vagyok szerelmes negyedik óta és ha látja, hogy valaki egy kis véres buborékot bőfög az arcomba, az minden, csak nem szexi. Szóval állunk, nézem Bauer könnyes szemét és erőlködök, hogy sajnáljam egy kicsit. Az oldalán a vértócsa egy kicsit nagyobb lesz, de nem sokkal, ráadásul én valahogy sűrűbbnek képzeltem, nem ennyire hígnak, a filmekben a kecsöp sűrűbb biztosan. Kicsit csalódott vagyok, mert azért mennyivel királyabb lett volna, ha legalább egy kicsivel látványosabban történt volna ez az egész. Már halljuk valahol a távolban a mentőt, komolyan nem tudom, mennyi idő telt el, alig pár perc, lehet, hogy ők is évek óta vártak arra, hogy a Bauer elbaszódjon a korláttal együtt.

A mentős fiú is gyönyörű. A másik is. Bauerből feljön az a bizonyos véres nyálbubi. A gyönyörű fizikatanár hadarva mondja el a két gyönyörű mentősnek, hogy mi van, azok kérdezzetik a haldokló Bauert, hogy mi van, mi meg csak állunk, mert mi meg tudjuk, hogy mi van. Az első gyönyörű mentős fiú megtapogatja Bauer kocsonyás lábát, miközben az ordít, aztán valahogy rájönnek, hogy nem sérült a gerince. Megpróbálják alóla kivenni a hátizsákját, ami csak plusz ordítással és még több vérrel sikerül, mert ez hozza a legkiábrándítóbb pillanatot, mert persze rájövök, hogy Bauerre ennyit nem lehet bízni, hogy látványosan, fájdalmak között haljon meg irántam érzett szerelemmel a szemében, mert nem a gerince tört el, csak a tolltartójában a ceruzák meg a körző állt bele a hájas kis testébe, meg a kulacsa tört szét, szóval a vértócsa csak félig vértócsa.

Nyilván. Persze. Ez az egész amúgy meg sem történik, csak a fejemben, de azért baromira sokat mond el Bauerről az, hogy amikor a haláláról fantáziálok, még akkor is kiábrándító. És még túl is éli. De legalább fáj neki.

Szalai rám néz, mozog a szája, de alig hallom. Már másodjára kérdezi, hogy minden oké, jól vagyok-e.

– Persze, csak álmodoztam.

– Fiúkról?

– Mentősökről.

– Elismerésem, vadabb vagy, mint gondoltam.

– Még van, kértek? – pofázik bele Bauer. Persze, hogy van még szotyí, fogadni mernék rá, hogy a hátizsákjában is van még. Szalai csak néz rám, tapogatja a zsebeit, majd előveszi a cigijét megint. – Öcséd merre? – kérdezi tőle Bauer. – Tegnap azt mondta, hogy találkozunk korábban, mert valamit el akar mondani, erre tessék, itt vagyok, csak várok és várok, és semmi. Még ti is előbb jöttetek! – közben köpködi a szotyihéjat.

– Nem tudom, otthon bezárkózott a fürdőbe. Remélem, a haját igazította olyan hosszasan.

– Csak nem veri ki ilyen korán is. – Bauer mindig kimondja azt is, amit mi direkt nem akarunk.

– Utána nekem a lábam is remeg, tiszta szar lehet utána ennyit gyalogolni. – És nem is engedi el ezeket a témákat. – Sose fog beérni. Remélem, nem a recskázás miatt kellett sietnem ennyire, hogy elmesélje.

– Kussolnál már végre? – Szalai végre megtalálja az öngyújtóját, és láthatóan megnyugszik kicsit. Én még mindig kicsit a vérbubiról ábrándozom a haldokló Bauer szája sarkában.

– Jól van már, nem kell ilyen érzékenynek lenni.

– Senki sem érzékeny, de még csak hét múlt, te meg már most ordenáré vagy.

– Pedig nem én vertem ki reggel. De akkor mondj más témát! Hogy hogy együtt jöttetek?

– Semmi, így alakult. – mondja Szalai, mert nekem esélyem sincs megszólalni. Egy sarokkal arrébb már látom a kisebb Szalait közeledni.

– És más is alakul köztetek vagy még lehet reménykedni? – vigyorog rám Bauer, miközben egy szotyihéjat sikerül éppen a lábam elé köpnie. Nem válaszolok neki, csak fintorgok egyet, amitől láthatóan elszégyelli magát legalább egy kicsit. – Jól van. Néha azért, na. Lehetnél kedves. –

Ugyanazzal a fintorral válaszolok, inkább köpött volna rám még egy szotyit. Vagy ugye egy vérbubbit. – Na nézzenek oda! Zolikám, milyen friss és kipihent vagy, mesélj kérlek, hogyan telt a reggel? Magadra találtál és átszellemültél? Minden sikerült és elégedett vagy? – mondja szerencsétlen Zolinak, aki nem érti, hogy a bátyja miért lóg velünk, egyáltalán azt, hogy én is ott vagyok még, nem szoktunk ilyen korán találkozni, csak ebédnél. Nyomorult Bauer pedig mindenkire kacsintgat, miközben beszél, Zoli ezt sem érti, és ezért egy kicsit irigylem is.

– Jó a hajad, öcsi. – mondja neki a bátyja. Sikerül teljesen érzelemmentesen, hangsúly és minden nélkül mondania. Az ember azt hinné, hogy amúgy kedvesek is tudnának egymáshoz lenni, de amúgy ez a legtöbb, ami kitelik kettejüktől.

– Kösz. – válaszol, azt is csak morogva.

– Ja, fasza, mivel kented be? Meg a kis orcád is milyen piros pozsgás, sokat voltál a zuhany alatt? – Bauer megint kacsintgat, én pedig minden erőmet összeszedem, hogy ne szóljak rá. Egy pillanattal később meggondolom magam és belebokszolok a vállába. Csak nehogy flörtnek vegye. Vágni lehet a levegőt a két testvér között, ami azért előfordult már korábban is, de most nem tudtunk az okáról. Hallgatunk egy kört, Szalai eltapossa a cigicsikket, nagyot sóhajt és mindenki egymásra néz. Zoli mintha akarna valamit mondani, de aztán inkább hallgat, rugdossa a szotyihéjakat a lábunknál, Bauer meg lecsorog a korlátról.

– Jót dumáltunk, de én zúzok, mert ha még egyszer kések, meghúznak föciből! – mondja Szalai és mi csak bólogatunk, valaki válaszol neki, hogy persze, majd később összefutunk. Egy pillanatig reménykedek, hogy megfordul még a lépcsőn felfelé menet, és látok valami szerelmetes pillantást, mint a haldokló Baueres képzelgésemben, de nem történik semmi.

– Mi van, faszos, mondd már miről akartál beszélni! – Bauer meglöki Zolit, hogy ne nézze már ő is annyira kitaratóan a saját bátyját. Hebeg, nem tud egy értelmes szót sem kinyögni.

– Komolyan mi van?

– Nem tudom, hogy mondjam el.

– Ne húzd már az agyunk. Nyögd ki. – közben elindulunk a bejárat felé a lépcsőn. Én megyek elől, ők ketten mögöttem.

– Majd később. – Zoli nem akarja előttem, eléggé egyértelmű. – Még egy kicsit összeszedem magam, aztán majd. Szünetben.

– Akkor minek jöttünk be ilyen korán?

– Hagyjál már, itt volt a bátyám, nem akartam előtte!

– Mit nem akartál előtte? Olyan sok titkod van előtte?

– Nem az, basszus, hanem róla van szó!

– Mert mi van? – itt már én is megfordulok, mert hallani lehet, hogy Zoli nem csak úgy drámázik, tényleg fél. – Elmondhatod. – tudom, hogy lehet rá hatni, vagyis hogy én hogyan tudok rá hatni. Kis szempilla rebegetés, megértő tekintet és mindjárt beszél is, tudom. Tétovázik, egymás után néz hol rám, hol Bauerre, baromira zavarban van, nem tud mit kezdeni a helyzettel, ahogy állunk a folyosó végén. Közben csapódnak az ajtók, már mindenki bement a termekbe, el fogunk késni.

– Nyögd már ki! – Bauer utál késni, pedáns kis nyomorult.

– Szombaton apa rajtakapta, hogy levágta a Kukovicsék németjuhászának a lábát és a füleit.

Részlet az *Úrilány nem munkacímű kisregényből:*

Lányok

A szobában túl sötét volt, csak tippeltem, hogy hányan lehetünk, talán nyolcan, de tíznél többen biztosan nem. Egy nagyon furcsa fotelben ültünk. Annyira sötét volt, hogy a színét sem igazán láttam, barna vagy bordó, és vagy tele volt foltokkal vagy virágminta volt rajta. Remélem, az utóbbi. Mellettem Ádám ült, túl közel. Aggasztóan közel, és az hagyján, hogy a combjaink összeérték, de ő túl sokat ivott, és ezért vagy sem, de még át is karolt. Ha Róza mama tudná, hogy én most egy ilyen foltos kanapén ülök szorosan egy fiú mellett, hát biztos, hogy a hajamnál fogva húzna ki Sáriék vendégházából.

Róza mama szigorúan megtiltotta, hogy cigarettázzak, hogy sötétedés után az utcán mászkáljak, hogy fiatalemberekkel legyek, még azt is, hogy hangosan zenét hallgassak, hogy úgy egyáltalán, bármit, bárhol, bárhogy, amit mások. Azt, hogy egy lány egyébként mit tehet sötétedés után, arról mondjuk soha sem beszélt, de annyi tiltás volt, hogy azt hiszem, maximum levegőt venni lehetett a szoba sötétjében, persze csak tisztességesen zárt pizsamában. És azt is csak halkán. Egyedül.

Rögtön érkezéskor öntöttek nekem is, és én tudtam, tudtam, hogy ha eddig Róza mama nem is jött rá, hogy kiszöktem Sárihoz az éjjel, a bor szagát biztosan meg fogja rajtam érezni. Ha nem most, hát egy-két év múlva biztosan. Ezer százalék, még akkor is, ha négyszer mosok fogat és még haját is mosok, mert Róza mama nem a bor illatát vagy az alkohol szagát érzi, nem, ő a hazugságét meg a csúsztatásét, itt döglök meg, kiszagolja a sumákolást. Én meg aztán sumákolni is szerencsétlen vagyok, nem még hazudni, és ezt Róza mama mindig ki is használta. De nem baj, én igent mondtam, persze, hogy kérek még egyet, nem vagyok én beszari, engem nem úgy neveltek otthon, hogy beszari legyek, hiszen pont Róza mama mondta mindig, hogy legyek tökök, bármit is jelentsen ez, de valahogy mindig egymás után jött a két mondat, úgyhogy a tököknek lennihez szorosan hozzátartozott a nem beszarinak lenni.

Én meg nem vagyok beszari – szeretném azt hinni, hogy ezt nem mondtam ki hangosan. Mindenesetre kihúztam magam, próbáltam úgy ficákolni, hogy a szoknyám jobban már ne csússzon fel, amit a részeg Ádám bátorításnak hihetne. De annak hiszi, ezért elveszi a karját a hátam mögül, és megfogja a combom. Inkább a föld nyelne el, és mit csinálna Róza mama, ha most meglátna! Addig jutok a pánikban, hogy megjelenik előttem Róza mama szelleme. Itt döglök meg, ott áll előttem. Összekulcsolt karokkal áll velem szemben, kissé áttetsző, nyilván, hiszen szellem, és ha elég ügyes vagyok és áthunyorgok a testén, akkor látom, hogy Sári ellöki magától azt a végzős hülyegyereket. Róza mama rám néz, aztán Adámra. Fintorog, előre hajol.

– Hát ennek meg mi van a fején? Lófarok? Fhijjjam, hát nem találtál ennél jobbat? Egy lófarkast!?! Máriácska segíts! – már egészen belemászott szegény Ádám arcába, úgy mondja ezt, de hát Ádám nem látja, csak én, csak nekem jutott félőrült szellem-nagymama. Nem szólalok meg, hallgatok, mint a sír, csak hát Ádám kicsit furán néz rám. Fogja a combom, nekem meg lehet, hogy kicsit hányingerem van, amikor feljebb csúszik a keze, már biztosan egészen zöld a fejem. Róza mama pedig már hozzám közelít, és már most tudom, hogy... – Érzem ám! Te ittál!

Lassan elmormolom magamban, hogy a máriácskabasznámeg a mama jó szaglását még így jelenésként is, amikor Róza mama testén átnézve látom, hogy Sári közelít felénk, csak úgy pattognak a loknijai a vállán és a mellén.

Sári egyébként gyönyörű lány. Tényleg. Nem csak azért mondom, mert ittam. Mély, sötét haja és szeme van, de hófehér bőre. Vékony. Kissé már betegesen, kisfiúsan, de ezt soha sem mondanám neki, mert sértésnek venné. Talán már egy perce is beszél hozzánk, mire újra bekapcsol a fejem, és próbálom érteni is, amit mond.

– Na, szóval akkor ti is benne vagytok, szuper! Gyertek, Ádám, segíts arrébb tolni azt az asztalt!
– és mind leülünk kis körben a kopott perzsaszőnyegre, és csak rémlik, hogy mi is fog velünk most történni. – Akkor még egyszer, ha nem lenne világos – mondja Sári, és próbálok értelmes arcot vágni, nem több pohár borosat – akire az üveg szája mutat, azt megcsókolod! Ha kétszer jön ki ugyanaz a páros, akkor irány a kamra!

Én zihálok és izzad a mindenem is, a fejem már tuti teljesen zöld, a többiek viszont boldog úúúzással és füttyüléssel válaszolnak, de azért feltűnik, hogy páran nem ülnek le közénk. Az osztályból szerencsére a vállalhatóbb arcok lettek meghívva meg pár felsős, de azért korábban igazán nem így terveztem. Már mint az ember első csókja az legyen már valami különleges. Ha nem is lábfellibbentős, de azért minimum valami holdfényes randizós témára gondoltam. De nem a fogszabályzós Mátéval vagy a Dáviddal terveztem, akinek olyan nyomorék tyúklopó bajsza van! Róza mama azt mondta egyszer még régen, hogy a kisasszonyok csak azt engedjék csóktávolságon belülre, akit igazán érdemesnek találnak rá. Érdemesnek.

Alig merek Róza mamára gondolni, mert megint meg fog jelenni előttem a vasárnapi ruhájában, és az ember lánya az első igazi csókja előtt igazán ne a nagymamáján agyaljon. Aztán meg, most éppen egy béna pepszis üveg fogja eldönteni, hogy kit találok érdemesnek? De most még nem is szólhatok bele, hát nem vagyok én félős, na, ez például a mama szabályai között a legfontosabb. Úrilány állja a sarat. Szóval pepszis üveg, fogszabályzós, nyomi bajszos, ide veletek – mantrázom, és megigazgatom a szoknyám, ahogy térdelek a szőnyegen.

Az első körben Angi smárol fogszabis Mátéval, majd Máténak kellene Tomival, akiről eddig azt sem tudtam, hogy tud beszélni, de most elég hangosan tud azért tiltakozni, hogy ő aztán nem akarja a Máté nyelvét a torkában. Ebben a pillanatban Róza mama hangján hallom, hogy „a nyelvét a torkában”? Kicsit émelygek, mert újrapörgetnek. Minden pörgetésnél kicsit bizsereg a gyomrom, aztán ha nem én jövök ki, csalódott vagyok. Igazából eltelik egy csomó-

csomó idő és semmi sem történik velem. Nem mondom, hogy mindenki sorban smárolgat, de engem nem pörget senki, alig győzöm kivárni, hogy végre én is sorra kerüljek. A kamra is kihasználatlan, csak Máté és Angi mennek egyszer be akármicsinálni. Tulajdonképpen el is tűnnek. Ádám is csak egyszer smárol azzal a végzős lánnyal, akiről tavaly a Timi azt mondta, hogy tetves, de ...na, igazából kit érdekel. Láttam, ahogy Ádám smárol. Az ajkai puhák voltak, és gyengéd volt és kedves, vagy hát csókolózás közben nem nagyon szokott senki sem kedves lenni, hanem olyan, hogy mondjuk nem akarsz ott helyben felrúgni vagy a szájába hányni. Szóval, úgy néz ki, hogy jól csinálta. Próbálok nem irigykedni.

A kamra? Jó kérdés. Róza mama a csókról sem beszélt sokat, nem hogy a kamráról. Meg hogy ilyenekre is lehet ám használni. A miénk otthon túl kicsi és mindenhol kolbászok lógnak, de hát ki tudja, lehet itt is eléggé kolbászos. Az az egy ezer százalék, hogy ha én oda egyszer bejutok, akkor Róza mama démonként megszállja valamelyik osztálytársamat.

– Figyeljünk oda, jó!? Jön a következő kör! – kiáltja Sári és pörget.

Engem pörget. És mielőtt bármit is szólhatnék, Sári négykézláb közeledik hozzám és leveszi a szemüvegem. A fülem mögé túri a hajam, rám mosolyog és megcsókol. Hosszan. Ugyan kívülről nem tudom figyelni, csak így, értem, érzem, és az biztos, hogy puhábbak az ajkai, mint Ádámnak lehetnek. Ahogy korábban az első pár pörgetésnél, most is bizsereg a gyomrom, kicsit remeg a lábam, ahogy megemelkedem, hogy közelebb legyek Sárihoz. Már elengedném, de ő még egy pillanatig fogja az arcom és magánál tart.

Amikor kinyitom a szemem, Máté és Angi tátott szájjal néznek minket a kamra ajtajából. Sári vigyorogva visszamászik a perzsaszőnyeg túlsó felére, miközben Dávid száján kicsúszik egy olyan, amiért én több heti büntetést kapnék. Ha otthon tudnák, hogy egy lánnyal csókolóztam, hát Róza mama, nem tudom, hátralévő életemre büntetést adna. Próbálok gyorsan másra terelni a figyelmet, mert kezd kínossá válni, hogy mindenki engem néz. – Na, ki nem volt pörgetett még? – kérdezem, de sunyin mosolyognak, mintha mindannyian tudnának valami titkot, amit én nem. Aztán rájövök, hogy én nem voltam még. Az üvegezésben ez az egyetlen olyan pillanat, amikor biztos lehetsz benne, hogy te smárolni fogsz, mégsem remeg semmi sem.

Mély levegőt veszek, minden rendben lesz, ugye, a mantra, fogszabályzós, nyomi bajszos. Megcsókolta egy lány és én visszacsókoltam, sok-sok ember előtt, holnap pletyka és botrány, de én megtettem, mert ilyen kemény lány vagyok. Szóval előrébb mászom, hogy elérjem az üveget. Kemény lány vagyok, de nem én irányítok. Róza mama Máriácskája helyett a pepszis

üveg irányít. Nem, nem a pepszis üveg, hanem Sári irányít, mert időm sincs megijedni, már fogja a kezem, és húz be a kamrába. Ahogy becsukja az ajtót, még látom a többiekét, ahogy Ádám félretolja a mellette ülőt, hogy lökdösik egymást, kiáltoznak, hogy ki és hogyan, mit csináljon.

Én csak állok a kamrában. A fejem mellett a polcon SÁRGABARACK '83 feliratú üvegek, alatta papírba csomagolt akármí, velem szemben Sári. Fogjuk egymás kezét, ő elégedetten mosolyog, de nem tudom, mit kellene tennem, ő pedig csak halkán annyit mond, hogy „végre”. Nézzük egymást, aztán óvatosan, óvatosabban, mint odakint, megcsókol. Én megint kicsit beleborzongok- Sárgabarack '83-ból és Sári illata.

Szóval megvan életem első csókja, aztán a második is. Tudom, már tudom, hogy megy ez, meg ugye, mondtam is, hogy úrilány nem szarik be. Róza mama mindig azt mondja, hogy az úrilányok bátrak és erősek, kiállnak magukért, nem mint holmi külvárosi csitrik. Úrilány nem fél. Nem fél mondjuk legelőször csöndben maradni a félhomályban kettesben valakivel. Úrilány nem fél először levenni valakinek a pólóját. Először megérinteni valakinek a csupasz vállát. Először érezni, hogy a másik is megborzong, hogy libabőrös lesz. Lelassítani az érintést, lassan simítani végig a nyakát, megfogni a tarkóját és közelebb húzni. Úrilány nem fél kikapcsolni valaki másnak a melltartóját. Érezni, ahogy a másik egy pillanatra meginog, de akkor megint közelebb húzni. Érezni, mennyire meleg a bőre, ahogy végigsimítja a hátát. Majd újra eltávolodni egy kicsit. Nézni a másikat. Úrilány nem fél egy kicsit elégedettnek lenni ezzel az egészszel. Örülni annak, ami szép. Nem fél újra megsimítani a nyakát, a vállát. Elidőzni egy anyajegynél a mellkasán. Először érinteni egy nő mellét.

A **Litera Szilveszteren** elhangzott a regény egy korábbi verziója felolvasva, ez az alábbi linken meghallgatható: <https://www.youtube.com/watch?v=HsWzOYySOZE>

Részlet a Desperadó munkacímű regényből:

Fagyott föld

Anyuka a narancshéjat a kályha tetejére teszi, pár perc alatt átjárja illata a házat. András most sem mertem megkérdezni, hogy honnan szerezte. Csak örültem neki, három felé osztottuk, Zoltán nem kért belőle most sem, pedig ráférne a vitamin, de szerinte bárhonnán is van, túl nagy árat fizetünk érte. Mi azért megettük, én és András boldogan, anyuka kicsit hezitálva, Zoltán ajtaja felé pillantgatva. Mind tudjuk, hogy Zoltánnak igaza van, de nekem már annyira elegendem van, hogy bármit megtennék azért, hogy legalább pár pillanatra úgy érezzem, nincs háború, és minden olyan, mint azelőtt. Semmi sem olyan.

*

Sötétedés előtt még gyorsan szedtem a kapu mellől rozmaringot, ahogy anyuka kérte, hogy ne legyen annyira ízetlen a cvekedli. Pedig nem is kell bele. De olyan hideg van, minden szomorú, kevés az öröm, deres minden, a föld fagyott. A rozmaringbokrot a bejárattól balra kell ültetni, hogy ne jöjjön be senki, aki rosszat akar a háznépének. Azt persze nem tudom, hogy kifelé vagy befelé nézve kell a bal oldalra. A bokor, amióta csak élek, itt van. A törzse annyira vastag, mint a combom, vagy még vastagabb. Néha úgy képzelem, hogy ha meghalok, majd rozmaringbokorra fogok változni és én is óvni fogok egy családot valahol. Ezt egyszer elmondtam anyukának. Borzasztóan kinevetett, de aztán megölelt és azt mondta, nincs nálam kedvesebb teremtés. Szeretek erre gondolni, amikor itt vagyok az előkertben, pedig most minden siralmas állapotban van, a növények nagy része elszáradt őszi elején, ami megmaradt, őszi végén elázott, a lábamnál pedig egy madár teteme fekszik. Próbálok kerülgetni, nem akarok rálépni, de semmi kedvem most hozzáérni. Ha lesz hozzá elég lelkem, akkor visszajövök érte és eltemetem.

Zoltán rám vágta az ajtót és anyuka nem mer megszólalni. Amikor kérdezem, hogy elővegyem a ládából a szép ruhámat, amiben még régen jártam templomba, csak néz maga elé. Vagy azt, amiben apám temetésén voltam. Anyuka nem mond semmit, kicsit könnyes a szeme. Nem tudom eldönteni, hogy Zoltán ordítózása miatt, az egész csetepaté miatt, hogy ne menjek el az esti misére, vagy más miatt. Miattam.

András közben átment a Fillér utcába valami Endréhez és Istvánhoz, akikről sohasem hallottam, de azt mondta, egy órán belül visszaér, úgyhogy igyekeznem kell. A kis kopott tükörtől távolabb lépve próbálok magamhoz a régi blúzomat. Nem gondoltam volna, hogy valaha még előveszem, hogy valaha még adódik alkalmam felvenni. Azt hittem, majd ezt is el kell adnom

ételért. Most azt nézem, mennyire koszos az arcom a fehér anyaghoz képest. Elszégyellem magam. András azért visz, hogy megmutasson a barátainak, én meg csak árnyéka vagyok önmagamnak. Vagy ha nem is árnyéka, a koszosabb, lelencgyerek változata. András rám szólt, hogy engedjem ki a hajam, lássa csak mindenki, hogy szőke vagyok és kék szemű. Zoltán itt borult ki először.

Azt mondta, Andrásnak már semmi sem szent, kiárusítja a saját családját, az egyetlen hűgát, hogy egy kicsit több figyelmet kapjon a többi senkiházi között, hogy kilóra ad el a középszernek, akik semmi mást nem csinálnak, csak hadonásznak egy-egy megkaparintott fegyverrel és ijesztgetik a zsidó gyerekeket, úgy viselkednek, mint az igazi proli szarjankók. András arcán csak egy félmosoly van ilyenkor, amikor Zoltán folytatja, kiborul a hungaristákra, és erre annyit válaszol András, hogy ők még próbálják menteni, ami menthető, ők legalább ennyit tesznek, míg mindenki más behúzza a függönyt otthon és várja, hogy vagy az oroszok vagy a németek törjék rájuk az ajtót. Ehelyett ti töritek rájuk az ajtót és fosztjátok ki őket, mindenki tudja, ne tagadd, hallatszik az asztal túloldaláról, és András nem válaszol, csak néz, megrándul a szeme, próbálja eltartani a félmosolyt.

Nem tudom, egyszerűen nem tudom eldönteni, melyiküknek van igaza. Reggel, amikor András elhívott, hogy nézzem meg magamnak Kun pátert, úgy voltam vele, hogy úgyszólván mit csinálni, a Városmajor utca nincs olyan messze, legrosszabb esetben kicsit nézek magam elé, amíg tart a mise. Legalább elmondhatom majd anyukának, hogy hova is jár András esténként, megnézem magamnak ezt a fegyveres papot, akiről Elvira néni, a fodrász is beszélt. Csak suttogva. Amikor megkérdeztem, miért suttog, először nem értette. Hát mert nem tudni, kiféle-miféle, ma már bármiért feljelenenek.

Végül úgy döntök, a fehér blúzom veszem fel, a Farsang Marikától kapott hatalmas gyapjú kardigánnal, mert már délután olyan hideg volt, mint a veszedelem, el sem merem képzelni, András hogyan bír hajnalig jönni-menni ilyen időben. Anyuka továbbra sem mond semmit, azt hiszi, hogy nem látom, hogy remeg a szája. Olyan nehéz rájönnöm ilyenkor, hogy mit éreznek az emberek. A legtöbbet mindig ezen gondolkozom. Vajon dühös vagy megint sírni fog? Ha igen, miért? Holnap kérdezzem meg, vagy most kellene? De ha most kérdezem meg, akkor elkésünk? Újabb veszekedés? Súrolom a cipőmet közben, hevesebben, mint kellene, de nem lesz csillogóbb. A kopást hiába pucolja az ember.

*

Az épület előtt kisebb csoport állt. Szokatlan az üres utcák után életet látni, nem csak éjjel, bármikor. A ponyvákban ilyenkor azt mondják, izzik a levegő. Ha izzani nem is izzik, azért érezni a feszültséget, hogy valami közös titok vagy kiváltság összeköt minket. Az épületből zaj és fény szűrődik ki, én még aggódom, minden erősebb hangnál összerezzenek. András megfogja a könyököm, bátorítani próbál. Legalábbis azt hiszem.

Egy Horváth István nevű fiúval jött értem, a fiú arcán hatalmas sebhely van, átlósan átszeli az egész arcát, a száján keresztül halad át a mély vonal. Elképzelni sem tudom, hogyan sérülhet meg így valaki. Rákérdezni nem merek, anyuka azt mondta, minden sebesülésről az beszél, aki elszenvettede. Odasúgom Andrásnak, hogy ő az? Rázza a fejét. Amikor anyuka nem hallotta, azt mondta, hogy be akar mutatni valakinek, aki tetszeni fog. Azóta izgulok. Attól félek, az a fiú is sebhelyes lesz. Vagy amputált. A legrosszabb, ha nem is látszik a sérülése. Ma már nem nagyon vannak egészségesek Budapesten, így vagy úgy, de mindenkiből hiányzik kívülről vagy belülről, mindenki meggyötört.

Behunyom a szemem, hallgatom, ahogy ilyen furán, fojtott hangon beszélgetnek mellettem, megpróbálom élvezni a hideg levegőt az arcomon. Megpróbálom meglátni a metsző hidegben a jót. Ezt anyuka mondta nekem, hogy ha félek, akkor hunyjam be a szemem, próbáljak meg a félelem okára rájönni. Egy fegyveres pap, nyilaskeresztesek, akik állítólag mindenkit bántanak, kijárási tilalomkor kint vagyok, csak férfiak vannak itt, túl sok hirtelen a zaj, túl sok az ember. Mély levegő.

Mire kicsit megnyugszom, már egy régi kávéházi széken fészkelődöm. Egy alagsori hely, de elég nagy, úgy képezem, ez lehet az épület legnagyobb terme. A falak lecsupaszítva, frissen meszelve, ilyen-olyan összehordott székek mindenki alatt, tömve az egész terem. Majdnem olyan hideg van itt, mint odakint. Körülöttem kopott szövetkabátok, izzadságszag, szipogó emberek, félhomály. Egy kopasz, szemüveges férfi kiáll, mond pár szót, hogy üdvözli az új testvéreket, az atya mindjárt érkezik, de a mai események után csak rövidített mise lesz, belátást kér. A termet egy furcsa szag lengi be. Liszt. Élesztő. Azt hittem, András azért hoz ide, hogy valami rendes férjet találjon, aki mellett majd biztonságban tudhat, legalábbis ezt mondta. Az éhség miatt pedig szoktam álmodni arról, hogy tésztát gyúrok, de arról, hogy pékné vagyok, arról azért kevésbé. András kétszer megüti a combom óvatosan, nehogy feltűnést keltsen és a kezével jobbra int. Egy fiúra, aki eszméletlenül magas és vékony, az arca is hosszúkás, sosem láttam még hozzá hasonlót. A fiú egyenesen rám néz, én pedig rá. Mintha hosszabb idő telne el,

de nem érzek semmit. Azt kellene éreznem, hogy végre, végre látom őt, vagy a pillangókat, a napfényt és a csodát. De nem igazán megy. Legalább nem félek.

Amikor visszafordulok a bátyámhoz, hogy megkérdezzem a fiú nevét, belép Kun páter és mindenki felpattan a székéből, elkezdenek tapsolni, mintha színházban lennének. Mi is így teszünk, és a tapsot kihasználva András hozzám hajol és mondja, hogy róla beszélt. Őz Tamás. Csak bólintok egyet – ahogy másoktól is látom, hogy nem beszélnek egymás között, csak egymásra néznek, mélyen, sokat sejtetően, aztán bólintanak. Megtanultam hát ezt is.

A tapsot Kun leinti, mondja, mit mondja, inkább kiáltja, hogy testvéreim! Testvéreim, ti mind! Kedvesen mosolyog, és alig merem bevallani magamnak, hogy mennyire jóképűnek találok. Magas, magabiztos, de nem tűnik önteltnek, sötét haja van, és tényleg, tényleg ott a fegyvertáska a derekán. Elkezd beszélni, de gyorsan kiderül, hogy a mise csak nevében mise. A nagy közös ellenségről beszél, hogy ne csüggedjünk, a harc, bár végeláthatatlan, de nemes, ezért nem adhatjuk fel, közös erővel, a jóisten segédelmével, testvéreim, ki kell tartanotok a végsőkig. Meg azután is, teszem hozzá magamban, és amúgy ötletem sincs, hogy pontosan mit akar mondani és miről beszél, az egész kicsit kellemetlen, kényelmetlen. Félelmet kelt a hely, a sok ember, a sok felkiáltás, a sok szag, ami körülvesz, próbálok biztos pontot keresni, mély levegőt venni, hogy ne féljek. Aztán a sokadik mi mind együtt vagyunk a csatában, melyet lelkeinkért most fegyverrel vívunk után csak a gyönyörű szemeit nézem, de mindig, amikor elkezd felénk fordulni és véletlenül találkozhatna a tekintetünk, akkor lesütöm a szemem. Borzasztóan szégyellem magam. Biztosan nem szólna hozzám és csak egy csacska kislány lennék neki.

Oldalra nézek, megnézem magamnak Őz Tamást. Anyuka azt mondja, hogy ha egy férfinak megvan a keze-lába és csak eggyel szebb, mint az ördög, akkor már rendben van, a kulcsin nem számít, csak a belbecs. Igazából van keze és lába, két füle, a két füle között meg feje. Akkor meg is vagyunk? Hallom anyuka hangját, hogy legyen elég, most ennyi legyen elég. Mit mondana rá apám? Apám csak kikészítené a fegyverét az ebédlő asztalra, amikor jönne megkérni a kezem, és ha nem ijed meg, akkor neki aztán édes mindegy, hány keze és lába van. De hát erről is mit lehet gondolni. Annyi mindenkinek megvan a keze és a lába. Ennél azért nem több kellene?

Annyit gondolkozom ezen az egészen, hogy Tamás felém fordul. Rám mosolyog, én pedig vissza rá. Elhamarkodott volt ez a mosoly. Olyan, mintha megkötöttünk volna egy üzletet, pedig

sohasem beszéltem vele. Testvéreim, biznotok kell magatokban, biznotok kell egymásban, biznotok kell a közös erőnkben, hogy együtt megtisztítjuk a várost, hogy a Jóisten csakis velünk, sohasem ellenünk, testvéreim, most menjetek és tegyétek, amit kell, és én itt elkapom a tekintetem Tamásról, visszanézek Kun páterre, aki éppen felénk fordul és egyenesen a szemembe néz. Érzem, ahogy hirtelen lesz borzasztóan meleg, megbánom, hogy rajtam van a gyapjú kardigán, újra elszégyellem magam. Bele sem merek gondolni, hogy mennyire vörös az arcom.

Olyan gyorsan ér véget minden, hogy csak kapkodom a fejem. Az előbb még zengték, hogy kitartást, éljen Szálasi, most pedig már tolják a falhoz a székeket és pakolnak el. Kun páterről nem tudom levenni a szemem, megrohamozza három-négy férfi, úgy tűnik, valami nagyon fontosat akar mindegyik mondani. Sorban meghallgatja őket, kezével int egyikre vagy másikra, amikor elmondják azt a pár mondatot, amit akartak. Csak a bólint vagy megrázza a fejét, nem igazán mond semmit nekik. Gyorsan dönt és megy tovább. A többieknek mutatja az utat, ahogy én hiszem. András végre bemutat Tamásnak. Gyors, rövid és egészen kiábrándító első találkozás. Elhadarjuk a nevünket és ennyi. Azóta egymással sutyorognak. Nem hallom, hogy pontosan miről beszélnek, csak a duruzsoló, kissé izgatott hangjukat hallom, de most éppen mindenki ugyanígy duruzsol a mellette állóval, csak én velem nem teszi ezt senki. Tamással találkozik a tekintetünk. Furcsák a szemei, mintha mindig éppen kérdezni akarna valamit. András közli, hogy elkísér a Németvölgyi út végéig, aztán neki még vissza kell jönnie, szükség van rá máshol is, de ne aggódjak. Érzem a hangján a büszkeséget. Majdnem én is büszke vagyok rá, de látom a falon az órát, hogy mennyire késő van. Tamás elmosolyodik, a mosolya is olyan, mint a tekintete. Olyan, mintha titkolna valamit. Mindenki úgy viselkedik velem, mintha nem tudnék valamiről, mintha rejtegetnének valamit. Csak a Németvölgyiig? És ha utána megállítanak? Elmondod, ki a bátyád, mondod a nevem, aztán elmondod, hogy most voltál Kun páter miséjén, és ha akadékoskodnak, akkor fenyegetőzött. Én? De hát mégis mivel? Hogy a párthoz tartozol és megemlegetik, ha nem engednek tovább!

Tamás, miközben elköszön, megfogja a derekam. Azt hiszem, ez illetlen. Korai még. Azt mondja, hogy végtelen a boldogsága, hogy láthatott. Ezt hangosan mondja, ezt valahogy nem suttogja. Remegek, az érintésétől és a hidegtől egyszerre. Félve nézek körbe, de senki sem foglalkozik velünk.

*

Túlcsordul minden, nem tudok mit mondani Zoltánnak, amikor hazaérek. Az ebédlőben ül, egy bögrét szorongat, az ujjával dobol rajta. Anyukát elküldte aludni, de mindketten tudjuk, hogy úgysem alszik, csak aggódik a szobában, hogy merre járhatok ilyen későn. Azt hazudom, hogy András a kapuig kísért, és innen ment vissza.

Nem merem neki elmondani, hogy igazából jól éreztem magam, hogy kedves volt hozzám mindenki, hogy nem tűnt senki sem szörnyetegnek, ahogy ő mondta, hogy csak a páter tekintete maradt meg bennem, aztán Tamás hangja, Tamás illata, ahogy közelhajolt hozzám, és hogy várom, hogy mikor mehetek legközelebb. Nehéz ezeket elmondani Zoltánnak. A szemében ott a vád, hogy rá kellett volna hallgatnom, kicsit úgy érzem, csalódott bennem, hogy elmentem Andrással. Hosszan ülünk még az ebédlőasztalnál, nem szólunk. Eszembe jut a fecske teste, ahogy kilógtak az apró csontok a szárnytollak alól. Felállok, egy szó nélkül visszaveszem a kabátom, felkapok egy újságpapírt a kályha mellől. Kint még mindig csontig hatol a hideg, de elszánt vagyok. Összeszedem a fecskét, belecsavarom az újságba, megkeresem az ásót fészkerben, aztán eltemetem. Akkor is, ha fagyott a föld. Csak pár percnek tűnik, kicsit megkönnyebbülök. Tudom, hogy Zoltán az ablakból figyel, biztosan megijedt, hogy elmegyek otthonról. Ilyen most minden. Valaki mindig, mindenhol figyel és közben mégis mennyire egyedül vagyok.

FULLADÁS (versek)

Graf Dorka

Varjak

Reggel mind a tetőn ültek,
feketén, mozdulatlan.
Mintha tudnának valamit,
vagy csak nem hisznek
az eleve elrendelésben.

Az utcán felszáradt pocsolya,
benne a tegnapi eső szaga –
még nem döntötte el,
hogyan marad, vagy eltűnik.

A combomon apró folt,
véletlen lehet,
vészfóglás,
a kezdete valaminek.
Nem nevezem nevén.
Alig észrevehető,
minden gondolatot visszaránt.

Indián nyár. A levegő sűrű.
Hideg nyárból fülledt őszbe csúszunk,
a fény ferdén hatol a szobába,
nem akarja látni az arcom.
Napok óta érzem,
csak jól tagadom.

A szomszéd gyerek törött babakocsit tologat,
egyik kereke hiányzik,
a baba helyén üres párnahuzat.
Közben nevet, visítóan-gondtalan.
Kicserélni álmokat –
ez hát a játék lényege.

Éjjel az ágy fölött
megfeszül a levegő,
a mellkasom alatt mozdul valami,
ami nem marad.
A vér nem siet,
nyomot is alig hagy.

Reggel már szemerkél,
de még süt a nap.
Számban a furcsa íz,
tenyérvizsketés, bizsergő tarkó.
Távoli káromlás.

Varjak figyelnek ránk.
A nagy bűnöket viszik magukkal.
Hallgatok tovább,
a vihar nem jön,
csak belül a mennydörgés.
Így nem lesz szobája,
első lépése, kedvenc játéka.
Nem ugrik az apja nyakába.

Sűrű a levegő, vihar előtti csönd,
indián nyár.
Üres károgás, meddig,
meddig maradnak.

víz alá

a harmadik vagy negyedik napja
nem szólok senkihez
csak a lámpa villan be néha
a lakás egy távoli pontján
kopolytú nélküli emlék

megfulladni nem
igazi dráma
inkább csak szokás
mint a már félig
elfelejtett neved

ha valaki kérdezné,
hogyan vagy
azt mondanám:
már nem számolom
a lélegzeteket
csak hallgatom
milyen hangja van a csendnek
belülről
– szabálytalan dobogás

márvány vagyok
vagy kő
valaki zsebében
valaki régen megnyalta
mielőtt a folyónak ment
most meg
itt van bennem az íz
egy másik életből

hatodik nap

nem mondtam ki,
csak aztán már
nem vettem levegőt
mondtam már
a szar döntéseim mellett
mindig kitartok

lassan ment,
mint mikor a zokni
belecsúszik a cipőorrba
és egész nap szorít,
de nincs idő megállni
csak csöndben nyafogni

a magány nem hangos
mondom ezt
minden klisével együtt
inkább nehéz,
mint a nyelés,
vagy a vizes törölköző
amit reggel a földön hagytál

hány nap múlva
szúrna orrot a szagom
ha most nem állnék fel
és milyen lenne
mosatlan ruha
nedves moha
kiszáradt szappan
vagy csak penész

kimosódás

megmondhatatlan
mikor történt
pontos óra, nagy vagy év

mint amikor a folyó
lassan kikaparja a part alól
a talajt
elcsúszhatsz is akár
vagy beszakad alattad

a neved már nem
az én számra van szabva
de néha még visszajön
tajték tele szeméttel

mégis
annyiszor írtam neked
egyiknek se volt értelme
haszna vagy jelentősége
mint az irodalomnak
úgy általában

mostanában
új hangokat mondok ki
olykor új neveket
lassan
mint aki újra tanul úszni
de még emlékszik,
hogyan fulladt

a kulcsontom alatt
már nem te vagy
se név
se hang
csak a víz
csak a víz